

at de samtidig vil have, at man skal opkræve Skat en detail, og gaar saa vidt dermed, at ikke i den nuværende, men den forrige Tobaksbeskatning, vi havde, var Banderoleskatten paa billige Cigaretter saa langt nede, at det kostede Staten Penge at opkræve den. Det er dog en forfærdelig detailleret Maade at gøre det paa. Nej, lad os tage det dér, hvor vi har det hele i vor Haand og kan kontrollere det. Det er den billigste og mest regulære Maade. Man kan ikke sige, at man er Frihandelsmand, naar man bagefter paa alle de Varer, som er kommet herind, klodser Afgifter paa. Man kan kalde det Forbrugsafgift eller Luksusafgift, eller hvad man vil, det er og bliver Told og ikke andet.

Der er et Led i denne Plan, der angaar polske Landarbejdere. Jeg er fuldstændig enig med Regeringen og Venstre, naar de mener, at Landet bør øge sin Sukkerproduktion. Men jeg synes, det for Tiden — ja, vi er jo ganske vist nu paa den Tid af Aaret, hvor man ikke kan gaa i Roemarkerne — hvor der er en betydelig Arbejdsløshed — og der var jo ogsaa sidste Sommer adskillig Arbejdsløshed i vort Land — er mærkeligt, at det skal være nødvendigt at indforskrive polske Arbejdere til at rense vore Roer og tage dem op om Efteraaret. Den Paastand, som er fremsat fra forskellig Side, at man ikke kan finde brugelig Arbejdskraft herhjemme, er noget rent Passiar. Naar en polsk Pige eller en polsk Karl kan luge Roer, kan selvfølgelig ogsaa den oplyste danske Arbejder gøre det, det er ganske klart. For øvrigt kan ethvert Barn paa Landet luge Roer, og saa kan et voksent Menneske selvfølgelig ogsaa gøre det, selv om han ikke er opdraget paa Landet; naar han faar anvist, hvorledes en Roe ser ud, kan han ogsaa lære at luge Roerne og trække dem op om Efteraaret, naar de skal op. Men dér tror jeg, man er bange for at tage Tyren ved Hornene og sige: Her skal arbejdes! Jeg forlanger ikke, at man skal sende Familiefædre ned og tage Roer op i Roedistrikterne, men jeg kunde tænke mig, at man sagde til den ugifte Arbejder, som er arbejdsløs, og som henvender sig om Understøttelse: Værsgo', der er Arbejde i Roemarken, det maa De udføre, der er den og den Løn. Det er muligt, at den internationale Pris paa Sukker er saa ussel, at der ikke kan betales samme Løn, som en Byarbejder oppebærer, men saa maa han gaa ind under de Kaar, en Landarbejder har, han maa have sin Kost og sit Logi paa Stedet og udføre det Arbejde, der skal udføres; det tager han saa sandt ingen Skade af. Der hører maaske

Mod til at sige dette, men jeg tillader mig nu at sige det. Det vilde være en passende Beskæftigelse for vore ugifte arbejdsløse at gaa ud og luge Roer, for at vi kan faa det Sukker, som er nødvendigt til at tilfredsstille vort Sukkerforbrug her i Danmark.

Vi er villige til Forhandling, for saa vidt man ønsker at forhandle med os. Undertiden har man spurgt os om et og andet, og det kunde jo være, at man ogsaa her kunde faa Brug for et Par Stemmer. Vi mener, det er alle Partiernes uafviselige Pligt at handle nu og gøre noget effektivt for at faa stoppet Gabet paa alle disse Hunde, som halser op om den danske Krone. Naar Rigsdagen her siger et Ord som Afslutning paa den Pressedebat, der har fundet Sted nu i lang Tid, tror jeg, det vil blive et Punktum for den, og saa tror jeg, Tilliden til den danske Krone vil vende tilbage. Jeg forstaaer saa godt de ældre Damer og Pensionister, som er bange for deres Spare-skillinger — vi har saagar en københavnsk Borgmester, som er forfærdelig bange for sine Spareskillinger —, men jeg tror, at naar Rigsdagen tager en Realitetsbehandling op og bøjer de modstridende Interesser sammen om denne Sag og faar noget brugeligt ud af den — og det maa kunne gøres i den Tid, der er tilbage inden Valget —, saa vil vi faa Ro om den danske Krone, og saa vil den sikkert komme sig.

Lemvig-Müller: Jeg skal ikke beskæftige mig med de store politiske Problemer; de forskellige Ordførere for Partierne har jo længe beskæftiget sig med det, men der er et enkelt Forslag, et enkelt Spørgsmaal, der er blevet rejst her, som ikke har vakt nogen særlig Opmærksomhed hos Ordførerne. Det er Lovforslaget, som vedrører de fremmedes Handelsberettigelse. Naar dette ikke er omtalt i nævneværdig Grad fra de forskellige Ordføreres Side, maa jeg forstaa, at man dermed mener, at det er et Forslag, som man kan glide let henover. Det er jo et Spørgsmaal, som ikke har nogen nævneværdig stor Betydning, og i økonomisk Henseende betyder det jo for den højtberedede Finansminister ikke nævneværdigt. Men gaar man en lille Kende til Bunds i dette Lovforslag, saa viser det sig, at det har overordentlig stor Interesse for en meget stor Stand af næringsdrivende Borgere her i Landet. Lovforslaget kaldes jo almindeligvis Lovforslaget om de udenlandske Handelsrejsende. Nu vil jeg straks sige, at som næringsdrivende og som Grossist her i Byen har jeg ikke det allerringeste imod, at de Afgifter, som tidligere har været svaret